

Η ξερα ότι ο αδελφός μου θα μεταμορφωνόταν σε πάνθηρα προτού αυτό συμβεί. Καθώς οδηγούσα με κατεύθυνση την απομονωμένη κοινότητα στο σταυροδρόμι του Χότσοτ, ο αδελφός μου χάζευε το ηλιοβασιλεμα βυθισμένος στη σιωπή. Ο Τζέισον φορούσε κάτι παλιά ρούχα και κρατούσε μια πλαστική σακούλα από το Wal-Mart, γεμάτη λίγα πράγματα που μπορεί να του φαίνονταν χρήσιμα – οδοντόβουρτσα και καθαρά εσώρουχα. Είχε ζαρώσει, χαμένος μέσα στο ογκώδες μπουφάν παραλλαγής, με βλέμμα καρφωμένο ευθεία μπροστά. Το πρόσωπό του είχε τεντωθεί από την ανάγκη να ελέγξει το φόβο και τον εκνευρισμό του.

«Έχεις μαζί σου το κινητό σου;» τον ρώτησα, συνειδητοποιώντας μόλις βγήκαν οι λέξεις από το στόμα μου ότι τον είχα ξαναρωτήσει. Αντί όμως να με αποπάρει γι' αυτό, ο Τζέισον ένευσε καταφατικά. Ήταν ακόμη απόγευμα, αλλά στα τέλη Ιανουαρίου σκοτεινιάζει νωρίς.

Απόψε θα είχαμε την πρώτη πανσέληνο του Νέου Έτους.

Όταν πάρκαρα το αμάξι, ο Τζέισον γύρισε προς το μέρος μου και, παρά τον χαμηλό φωτισμό, μπόρεσα να διακρίνω την αλλαγή στα μάτια του. Δεν ήταν πια γαλάζια σαν τα δικά μου. Ήταν κιτρινωπά. Και το σχήμα τους είχε αλλάξει.

«Αισθάνομαι παράξενο το πρόσωπό μου», είπε. Εξακολουθούσε, ωστόσο, να μην έχει πάρει πρέφα τι συνέβαινε.

Το μικροσκοπικό Χότσοτ στεκόταν σιωπηλό και ακίνητο

στο μισόφωτο. Ένας ψυχρός άνεμος διέσχισε τους γυμνούς αγρούς, ενώ τα πεύκα και οι βελανιδιές σείονταν από τις ριπές του παγωμένου αέρα. Μόνον ένας άνδρας φαινόταν με γυμνό μάτι. Στεκόταν έξω από ένα φρεσκοβαμμένο μικρό σπίτι. Τα μάτια του άνδρα ήταν κλειστά και το γενειοφόρο πρόσωπό του ατένιζε τον σκοτεινιασμένο ουρανό. Ο Καλβίνος Νόρρις περίμενε μέχρι να ανοίξει ο Τζέισον την πόρτα του συνοδηγού και να κατέβει από το παλιό μου Νόβα, προτού πλησιάσει για να σκύψει στο παράθυρό μου. Κατέβασα το τζάμι.

Τα χρυσοπράσινα μάτια του ήταν όσο αξέχαστα τα θυμόμουν, μα ο υπόλοιπος εξακολουθούσε να παραμένει εντελώς αδιάφορος. Κοντός, γκριζαρισμένος και γεροδεμένος, έμοιαζε με εκατοντάδες άλλους άνδρες που είχε γνωρίσει στο Μπαρ του Μερλότ*, με εξαίρεση εκείνα τα μάτια.

«Θα τον προσέχω», είπε ο Καλβίνος Νόρρις. Πίσω του, ο Τζέισον στεκόταν με τη πλάτη στραμμένη σ' εμένα. Η αύρα που περιέβαλλε τον αδελφό μου είχε αλλόκοτη υφή· έμοιαζε να δονείται.

Δεν έφταιγε ο Καλβίνος Νόρρις για όλα αυτά. Δεν ήταν εκείνος που είχε δαγκώσει τον αδελφό μου και τον είχε αλλάξει για πάντα. Ο Καλβίνος γεννήθηκε αυτό που ήταν, πανθηράνθρωπος· ήταν η φύση του. Πίεσα τον εαυτό μου να ξεστομίσει: «Σ' ευχαριστώ».

«Θα τον φέρω σπίτι το πρωί».

«Στο δικό μου σπίτι, σε παρακαλώ. Έχει αφήσει το φορτηγάκι του εκεί».

«Εντάξει, λοιπόν. Καλή νύχτα να 'χεις». Σήκωσε πάλι το

* Το όνομα του μπαρ αλλά και του ιδιοκτήτη του μεταβλήθηκε σε «Μερλότ» επί το ορθότερον. (Σ.τ.Ε.)

πρόσωπό του για να το φυσήξει ο άνεμος, κι εγώ ένιωσα πως όλη η κοινότητα περίμενε, πίσω από παράθυρα και πόρτες, εμένα να φύγω.

Οπότε κι έφυγα.

Ο Τζέισον χτύπησε την πόρτα μου στις εφτά το επόμενο πρωί. Κρατούσε ακόμα τη σακουλίτσα από το Wal-Mart, χωρίς να έχει χρησιμοποιήσει τίποτα από το περιεχόμενό της. Το πρόσωπό του είχε μελανιές και τα χέρια του ήταν καλυμμένα με γρατσουνιές. Δεν είπε λέξη. Με κοίταξε απλώς έντονα όταν τον ρώτησα πώς ήταν, και μετά με προσπέρασε, για να κατευθυνθεί στο καθιστικό κι από κει στο διάδρομο. Έκλεισε την πόρτα της τουαλέτας του διαδρόμου με μια αποφασιστική κλαγγή. Ένα δευτερόλεπτο μετά, άκουσα το νερό να τρέχει κι έβγαλα έναν βαθύ κι αποκαμωμένο αναστεναγμό, ολόκληρο για μένα. Παρόλο που είχα πάει στη δουλειά κι είχα επιστρέψει κουρασμένη γύρω στις δύο τη νύχτα, δεν είχα κοιμηθεί αρκετά.

Όταν σηκώθηκε ο Τζέισον, του είχα ετοιμάσει αυγά με μπέικον. Κάθισε στο παλιό τραπέζι της κουζίνας μ' έναν αέρα ικανοποίησης: ένας άνδρας που επιδίδεται σε μία οικεία κι ευχάριστη πράξη. Αφού όμως ατένισε για ένα δευτερόλεπτο το πιάτο του, αναπήδησε κι έτρεξε πίσω στο μπάνιο, κλωτσώντας την πόρτα πίσω του για να κλείσει. Τον άκουσα να ξερνάει ξανά και ξανά.

Στάθηκα έξω από την τουαλέτα άπραγη, ξέροντας ότι ο αδερφός μου δεν θα ήθελε να μπω. Έπειτα από ένα λεπτό, γύρισα στην κουζίνα και πέταξα το φαγητό στο σκουπιδοτενεκέ: ήταν κρίμα να πάει χαμένο, αλλά δεν μπορούσα να πιέσω τον εαυτό μου να φάει.

Όταν ο Τζέισον επέστρεψε, είπε μόνο: «Καφέ;» Η όψη του ήταν ωχρή κι ο ίδιος βάδιζε σαν να πονούσε.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησα, χωρίς να είμαι σίγουρη αν θα μπορούσε να απαντήσει ή όχι. Γέμισα μία κούπα με καφέ.

«Ναι», είπε μια στιγμή αργότερα, λες κι έπρεπε να το σκεφτεί. «Ήταν η πιο απίστευτη εμπειρία της ζωής μου».

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, νόμισα ότι εννοούσε τον εμετό στην τουαλέτα, αλλά σίγουρα αυτή δεν ήταν μια νέα εμπειρία για τον Τζέισον. Έπινε –και μάλιστα πολύ– από την εφηβεία του, μέχρι που συνειδητοποίησε ότι κάποιος που κρέμεται πάνω από τη λεκάνη της τουαλέτας ξερνώντας τ' άντερά του δεν είχε τίποτα το γοητευτικό ή ελκυστικό πάνω του.

«Η μεταμόρφωση», είπα με ένταση.

Συμφώνησε μαζί μου κουνώντας το κεφάλι του και λικνίζοντας την κούπα με τον καφέ στα χέρια του. Κράτησε το πρόσωπό του πάνω από τον αχνό που ανέδιδε η καυτή δυνατή μαυρίλα. Συνάντησε το βλέμμα μου με τα μάτια του, που είχαν ξανά το συνηθισμένο γαλάζιο χρώμα τους. «Μιλάμε για απίστευτο χαμό», είπε. «Εγώ, βέβαια, που με δάγκωσαν και δεν γεννήθηκα έτσι, δεν γίνομαι αληθινός πάνθηρας σαν τους άλλους».

Διέκρινα φθόνο στη φωνή του.

«Αλλά κι αυτό που γίνομαι είναι εκπληκτικό. Νιώθεις τη μαγεία μέσα σου, νιώθεις τα κόκαλά σου να μετακινούνται και να προσαρμίζονται, η όρασή σου αλλάζει... Μετά, βρίσκεσαι πιο κοντά στο έδαφος και βαδίζεις εντελώς διαφορετικά, κι όσο για το τρέξιμο, γαμώτο μου, μπορείς να τρέξεις. Μπορείς να κυνηγήσεις...» Τότε η φωνή του έσβησε.

Ούτως ή άλλως, δεν θα τρελαινόμουν να μάθω λεπτομέρειες γι' αυτό το σημείο.

«Άρα, δεν είναι και τόσο άσχημα, ε;» ρώτησα κι ένωσα σφιχτά τις παλάμες μου μεταξύ τους. Ο Τζέισον ήταν όλη η οικογένεια που είχα, με εξαίρεση μια ξαδέρφη που εξόκειλε στον υπόκοσμο των ναρκωτικών χρόνια πριν.

«Δεν είναι και τόσο άσχημα», συμφώνησε ο Τζέισον και μου χάρισε το χαμόγελο που χαραχτηκε στο πρόσωπό του. «Όταν γίνεσαι ζώο, είναι τέλεια. Όλα είναι τόσο απλά. Όταν όμως επιστρέφεις στην ανθρώπινη μορφή, τότε αρχίζεις να ανησυχείς για διάφορα».

Δεν είχε τάσεις αυτοκτονίας. Δεν είχε πτοηθεί καν. Κι εγώ δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι κρατούσα την ανάσα μου, μέχρι που την άφησα να βγει. Ο Τζέισον θα κατάφερνε να ζήσει με το χαρτί που του είχε μοιράσει η ζωή. Μια χαρά θα ήταν.

Η ανακούφιση ήταν απίστευτη, λες κι είχα αποσπάσει κάτι που είχε σφηνώσει άσχημα ανάμεσα στα δόντια μου ή είχα τινάξει ένα αιχμηρό πετραδάκι απ' το παπούτσι μου. Μέρρες ολόκληρες –εβδομάδες, καλύτερα– ανησυχούσα, και τώρα είχα αποβάλει το άγχος, επιτέλους. Αυτό δεν σήμαινε ότι η ζωή του Τζέισον ως μορφοπλάστη θα ήταν ανέμελη, τουλάχιστον κατά τη δική μου γνώμη. Αν παντρευόταν μια κανονική γυναίκα, τα παιδιά τους θα ήταν φυσιολογικά. Αν όμως παντρευόταν κάποια από την κοινότητα των πλαστών στο Χότσοτ, θα αποκτούσα ανίψια που θα μετατρέπονταν σε ζώα μία φορά το μήνα. Τουλάχιστον, αυτό θα τους συνέβαινε μετά την εφηβεία· αυτό θα έδινε χρόνο και σε αυτά και στη θεία τους τη Σουκ να προετοιμαστούν.

Ευτυχώς για τον Τζέισον, είχε πολλές μέρες άδεια, επομένως δεν τον περίμεναν στην οδική υπηρεσία της κοινότητας. Εγώ, όμως, είχα δουλειά απόψε. Μόλις ο Τζέισον έφυγε με το φανταχτερό αγροτικό φορτηγάκι του, σύρθηκα πίσω στο κρε-

βάτι μου ντυμένη με το τζιν παντελόνι μου και μέσα σε πέντε περίπου λεπτά με είχε πάρει αμέσως ο ύπνος. Η ανακούφιση ενήργησε καταπραϊντικά.

Όταν ξύπνησα, είχε πάει σχεδόν τρεις το μεσημέρι και ήταν πλέον ώρα να ετοιμαστώ για τη βάρδια μου στον Μερλότ. Έξω, ο ήλιος ήταν φωτεινός και καθαρός, ενώ η θερμοκρασία έδειχνε γύρω στους 20 βαθμούς σύμφωνα με το θερμομέτρο μου για εσωτερικούς και εξωτερικούς χώρους. Θερμοκρασία όχι και τόσο ασυνήθιστη για τη βόρεια Λουιζιάνα τον Ιανουάριο. Θα έπεφτε μόλις ο ήλιος θα έδυε, κι ο Τζέισον θα άλλαζε. Θα είχε όμως λίγη γούνα –δεν καλύπτεται τελείως με τρίχωμα, καθώς μετατρέπεται σε μισό άνθρωπο-μισό αϊλουροκι επίσης θα βρισκόταν μαζί με άλλους πάνθηρες. Θα πήγαιναν για κυνήγι. Τα δάση γύρω από το Χότσοτ, τα οποία βρίσκονταν σε μια απομακρυσμένη γωνιά της Κομητείας Ρέναρντ, θα γίνονταν ξανά επικίνδυνα απόψε.

Καθώς πήγαινα να φάω, να κάνω ντους και να διπλώσω τα πλυμένα ρούχα, σκέφτηκα δεκάδες πράγματα που θα ήθελα να μάθω. Αναρωτήθηκα αν οι μορφοπλάστες θα σκότωναν ένα ανθρώπινο ον, στην περίπτωση που έπεφταν επάνω του μέσα στο δάσος. Αναρωτήθηκα πόση ανθρώπινη συνείδηση διατηρούσαν στη ζωώδη μορφή τους. Αν ζευγάρωναν με τη μορφή πάνθηρα, γεννούσαν αιλουροειδές ή μωρό; Τι συνέβαινε όταν μια έγκυος πανθηρογυναίκα αντίκριζε ολόγιμο φεγγάρι; Αναρωτήθηκα αν ο Τζέισον γνώριζε την απάντηση σε όλα αυτά τα ερωτήματα, αν ο Καλβίνος τον είχε ενημερώσει ως ένα βαθμό.

Χαιρόμουν όμως που δεν είχα υποβάλει ερωτήσεις στον Τζέισον το ίδιο πρωί, ενώ όλα ήταν ακόμα τόσο καινούργια γι' αυτόν. Θα είχα άφθονες ευκαιρίες να τον ρωτήσω αργότερα.

Για πρώτη φορά μετά την Πρωτοχρονιά, σκεφτόμουν το

μέλλον. Το σύμβολο της πανσελήνου στο ημερολόγιό μου δεν μου φαινόταν πλέον μια τελεία που σήμαινε το τέλος κάποιου πράγματος, αλλά απλώς άλλος ένας τρόπος για να υπολογίζω το χρόνο. Καθώς φορούσα τη στολή της σερβιτόρας (μαύρο παντελόνι, λευκή μπλούζα με λαιμόκοψη-χαμόγελο και μαύρα Reebok) ένιωθα σχεδόν ζαλισμένη από ευθυμία. Αυτή τη φορά είπα να αφήσω κάτω τα μαλλιά μου, αντί να τα τραβήξω πίσω και να τα πιάσω αλογοουρά. Φόρεσα ένα ζευγάρι στρογγυλά μικρά σκουλαρίκια σε φωτεινό κόκκινο, τα οποία συνδύασα με κραγιόν στην ίδια απόχρωση. Με ελαφρύ βάψιμο στα μάτια μου και λίγο ρουζ στα μάγουλα, ήμουν έτοιμη να φύγω.

Είχα παρκάρι στο πίσω μέρος του σπιτιού το προηγούμενο βράδυ, οπότε έλεγξα την πίσω βεράντα προσεκτικά, για να βεβαιωθώ ότι δεν είχαν στήσει καρτέρι τίποτα βαμπίρια, προτού κλειδαμπαρώσω την πόρτα πίσω μου. Με είχαν αιφνιδιάσει στο παρελθόν, ένα διόλου ευχάριστο συναίσθημα. Δεν είχε σκοτεινιάσει εντελώς, αλλά όλο και κάποιος μπορεί να είχε ξυπνήσει νωρίς. Προφανώς, το τελευταίο πράγμα που περίμεναν οι Γιαπωνέζοι όταν είχαν εφεύρει το συνθετικό αίμα ήταν πως η διαθεσιμότητά του θα έβγαζε τα βαμπίρ από το βασίλειο του θρύλου και θα τα οδηγούσε στο φως της πραγματικότητας. Οι Γιαπωνέζοι, πασάροντας αυτό το υποκατάστατο αίματος σ' εταιρείες κινητών μονάδων και σ' εντατικές νοσοκομείων, είχαν απλώς προσπαθήσει να βγάλουν χρήματα. Αντί γι' αυτό, όμως, είχε αλλάξει για πάντα ο τρόπος που βλέπαμε τον κόσμο.

Μια κι έκανα λόγο για βαμπίρ (μονόλογο, για την ακρίβεια), αναρωτήθηκα αν ο Μπιλ Κόμπτον βρισκόταν στο σπίτι του. Το Βαμπίρ Μπιλ υπήρξε ο πρώτος μου έρωτας και «ζούσε» ακριβώς απέναντί μου, μετά το νεκροταφείο. Τα σπί-

τια μας βρίσκονταν κατά μήκος του κοινοτικού δρόμου, ακριβώς έξω από την κωμόπολη του Μπον Ταν, νότια από το μπαρ όπου εργαζόμουν. Τώρα τελευταία, ο Μπιλ ταξίδευε πολύ. Μάθαινα ότι είχε γυρίσει σπίτι του μονάχα όταν τύχαινε να περάσει από του Μερλότ, κάτι που έκανε κατά καιρούς για να αναμειχθεί με το ντόπιο στοιχείο και να πει λίγο ζεστό Ο ρέζους θετικό. Προτιμούσε το Αληθινό Αίμα, το πιο ακριβό γιαπωνέζικο συνθετικό του είδους. Μου είχε εκμυστηρευθεί ότι μόνο αυτό ικανοποιούσε σχεδόν πλήρως τη λαχτάρα του να πει φρέσκο αίμα κατ' ευθείαν από την πηγή. Καθώς έχω υπάρξει μάρτυρας σε κρίση αιμολαγνείας τού Μπιλ, δεν θα μπορούσα παρά να ευχαριστώ τον Θεό για το Αληθινό Αίμα. Ορισμένες φορές, ο Μπιλ μού έλειπε αφάνταστα.

Κούνησα το μυαλό μου. Το παρόν ένα πράγμα απαιτούσε: να βγω απ' το βούρκο. Όχι άλλο άγχος! Όχι άλλος φόβος! Ελευθερη στα είκοσι έξι! Δουλειά! Σπίτι πληρωμένο! Λεφτά στην τράπεζα! Όλα αυτά ήταν καλά και θετικά πράγματα.

Όταν έφτασα στο μπαρ, ο χώρος στάθμευσης ήταν φίσκα. Κατάλαβα ότι θα είχα δουλειά απόψε. Οδήγησα ως τον πίσω χώρο, στην είσοδο για τους εργαζόμενους. Ο Σαμ Μερλότ, ιδιοκτήτης κι αφεντικό μου, ζούσε εκεί από πίσω, σ' ένα λυόμενο το οποίο διέθετε ακόμα και αυλή που περιστοιχιζόταν από θάμνους – το ισοδύναμο ενός λευκού φράκτη με πασσάλους, κατά την άποψη του Σαμ. Κλείδωσα το αμάξι μου και μπήκα από την πίσω πόρτα για το προσωπικό, η οποία έβλεπε σ' ένα διάδρομο που οδηγούσε στις τουαλέτες, σ' έναν ευρύχωρο αποθηκευτικό χώρο και στο γραφείο του Σαμ. Τακτοποίησα το τσαντάκι και το πανωφόρι μου σ' ένα άδειο συρτάρι του γραφείου του, σήκωσα τις πεσμένες κόκκινες κάλτσες μου, τίναξα το κεφάλι μου για να πέσουν σωστά τα μαλ-

λιά μου και διέσχισα το άνοιγμα της πόρτας (μίας πόρτας σχεδόν πάντα ανοιχτής) που οδηγούσε στη μεγάλη αίθουσα του μπαρ-εστιατορίου. Όχι πως η κουζίνα πρόσφερε τίποτα περισσότερο από τα βασικά: χάμπουργκερ, κροκέτες κοτόπουλου, τηγανιτές πατάτες και ροδέλες κρεμμυδιού, σαλάτες το καλοκαίρι και τσίλι το χειμώνα.

Ο Σαμ ήταν ο μπάρμαν, ο πορτιέρης και κατά καιρούς ο μάγειρας, αν και προσφάτως σταθήκαμε τυχεροί ώστε να έχει καλυφθεί αυτή η τελευταία θέση: οι εποχικές αλλεργίες του τον είχαν χτυπήσει άσχημα, καθιστώντας τον μάλλον ακατάλληλο να ασχολείται με το φαγητό. Η καινούργια μαγείρισσα είχε απαντήσει στην αγγελία του Σαμ κι είχε εμφανιστεί μόλις την προηγούμενη εβδομάδα. Οι μάγειρες δεν έμεναν για πολύ στους Μερλότ, μα ήλπιζα ότι η Σουήτι Ντεζ Αρτ θα στέριωνε για λίγο. Ερχόταν πάντα στην ώρα της, έκανε καλά τη δουλειά της και δεν προκαλούσε κανένα πρόβλημα στο υπόλοιπο προσωπικό. Πραγματικά, τι περισσότερο μπορούσες να ζητήσεις; Ο τελευταίος μάγειράς μας είχε κατακλύσει τη φίλη μου την Αρλήν με μια έντονη έκρηξη ελπίδας ότι ήταν ο Ένας –στην περίπτωση της, πρέπει να ήταν ο τέταρτος ή ο πέμπτος Ένας– προτού κόψει λάσπη μεσονυχτίς μαζί με τα πιάτα, τα πιρούνια και τη CD συσκευή της. Τα παιδιά της καταρρακώθηκαν· όχι επειδή είχαν αγαπήσει τον τύπο, αλλά επειδή τους έλειπε το μηχάνημα.

Έπεσα πάνω σ' έναν τοίχο από θόρυβο και καπνό, που μ' έκανε να νομίζω ότι έμπαينا σε άλλο σύμπαν. Οι καπνιστές κάθονταν στη δυτική πλευρά της αίθουσας, ο καπνός όμως δεν φαινόταν να γνωρίζει ότι έπρεπε να μείνει εκεί. Στόλισα το πρόσωπό μου μ' ένα χαμόγελο και βρέθηκα πίσω από την μπάρα για να δώσω ένα φιλικό χτύπημα στο μπράτσο του

Σαμ. Αφού γέμισε με επαγγελματισμό ένα ποτήρι μύρα και το πάσαρε σ' έναν πελάτη, τοποθέτησε ακόμα ένα ποτήρι κάτω από την κάνουλα για να ξανακάνει το ίδιο.

«Πώς πάνε τα πράγματα;» είπε προσεκτικά ο Σαμ. Ήξερε τα πάντα για τα προβλήματα του Τζέισον, αφού ήταν μαζί μου τη νύχτα που είχα βρει τον αδελφό μου αιχμάλωτο σ' ένα παράπηγμα στο Χότσοτ. Έπρεπε όμως να «στρογγυλέψουμε» το διάλογό μας· τα μεν βαμπίρ είχαν δημοσιοποιήσει την ύπαρξή τους, αλλά οι μορφοπλάστες και τα Όντα –οι Λυκάνθρωποι, δηλαδή– καλύπτονταν ακόμα από το μανδύα της μυστικότητας. Ο περιθωριακός κόσμος των υπερφυσικών πλασμάτων περίμενε να δει πώς θα κυλήσει η φάση για τα βαμπίρ προτού ακολουθήσουν το παράδειγμά τους και δημοσιοποιήσουν την ύπαρξή τους.

«Καλύτερα απ' ό,τι περίμενα». Του χαμογέλασα σηκώνοντας το βλέμμα μου προς εκείνον, όχι και πολύ βέβαια, καθώς ο Σαμ δεν είναι ψηλός άνδρας. Έχει λυγερή κορμοστασιά, αλλά είναι δυνατότερος απ' όσο δείχνει. Έχει περάσει τα τριάντα –ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζω εγώ– κι έχει ξανθοκόκκινα μαλλιά, τα οποία περιβάλλουν το κεφάλι του σαν φωτοστέφανο. Είναι καλός άνθρωπος και σπουδαίο αφεντικό. Επίσης είναι μορφοπλάστης, που σημαίνει ότι μπορεί να μεταμορφωθεί σε οποιοδήποτε ζώο. Σχεδόν πάντα επιλέγει να μεταβληθεί σ' ένα πολύ γλυκό κόλεϊ με φανταστικό τρίχωμα. Ορισμένες φορές περνάει απ' το σπίτι μου και τον αφήνω να κοιμηθεί στο κιλίμι του καθιστικού. «Μια χαρά θα τα πάει».

«Χαίρομαι», μου είπε. Δεν μπορώ να διαβάσω τα μυαλά των μορφοπλαστών όσο εύκολα διαβάζω τα ανθρώπινα, μπορώ ωστόσο να διακρίνω πότε η διάθεση κάποιου είναι αληθινή ή όχι. Ο Σαμ χαιρόταν επειδή εγώ χαιρόμουν.